

[Socialministeren]

Det er det, jeg mener med det. Det skal jeg vende tilbage til, når vi taler om, hvem de svage er. Det er også et spørgsmål, jeg synes er afgørende.

Med hensyn til det passiviserende: Nå ja, men vi ved jo, at vi har – det piner vel os alle allermost – en lang række, som vi kalder det, halvgamle ungdomsarbejdsløse, der stadig væk, 5, 6, 7 år efter at de snublede i starten, går i et system, går ned med flaget og har utrolig svært ved at komme i gang igen.

Jeg synes ikke, man skal lade sig slå omkuld af tallene på de unge førtidspensionister. Men det er da et problem. Det er sådan noget, jeg mener med det. Jeg tror også, jeg flere gange fremhæver, at det er et godt system i masser af tilfælde til at hjælpe mennesker gennem nogle midlertidige problemer. Her taler jeg også om kontanthjælpen.

Det, jeg gerne vil sige med denne redegørelse, er, at der er så mange ting, så mange undersøgelser, så mange fagfolk, der fortæller, at tommelfingerreglen i det sociale system er: To år på en passiv ydelse. Så begynder man den sociale deroute, den menneskelige deroute, man begynder at føle, at man ikke er til gavn for nogen som helst.

Jeg tror i øvrigt ikke, vi er uenige om, at det er et af de væsentligste kritikpunkter mod os selv, mod systemet, at vi ikke har formået – det håber jeg vi kan, og jeg tror, vi kan, fordi så mange i kommunerne er opmærksomme på det nu – at sætte tidligere ind, at sætte effektivt ind, så godt vi nu overhovedet kan, og ikke vente på, at problemerne vokser sig større.

Det siger sig selv, at man forud for at skrive en redegørelse, som dækker et så bredt område som det socialpolitiske, må gøre sig nogle overvejelser om, hvordan man overhovedet vil skrive den. Der er jo mange modeller.

Der er først og fremmest den model, som jeg forstod på fru Aase Olesen, at hun efterlyste: en statusrapport, hvor man, om jeg så må sige, gør kassebilagene op, siger, hvordan det står til. Hvad er det sociale billede i Danmark, område for område, gruppe for gruppe? Det havde absolut været en mulighed. Alligevel har jeg følt, at den socialpolitiske debat rundt omkring i landet, hvor jeg har været, også blandt Socialudvalgets medlemmer, har været af en sådan karakter, at der var nogle ganske bestemte emner, som blev ved med at vende tilbage, og dem

ønskede jeg så i denne redegørelse at beskæftige mig specielt med.

Selvfølgelig kommer den til at lide af det, som flere har påpeget, at der er nogle ting, der ikke står der, og det er sandt.

Det havde været yderst berettiget at skrive mere om flygtninge, skrive noget mere om børn, ikke mindst anbringelserne, som også hr. Erik B. Smith trak ind i det, men som jo er et tema, som vi alle er meget opmærksomme på. Vi kunne også have skrevet mere om de unge, vi kunne have skrevet mere om forskellige grupper.

Men jeg har truffet det valg at prøve at sætte ind på nogle tankegange og så forsøge at give nogle ikke alt for konkrete – det er indrømmet, det er der en anden grund til, det skal jeg komme tilbage til – bud på, i hvilke retninger man kunne gå for at afhjælpe disse problemer, selvfølgelig i det håb, at debatten i dag kunne give nogle meldinger fra Folketingets partier: Jamen her var måske noget at kigge på.

Jeg synes heller ikke, de meldinger er udeblevet. Der har været røster fremme om refusionerne. Det, der tænkes på i redegørelsen, er først og fremmest de store refusionsområder, der hedder sygedagpenge, kontanthjælp og førtidspension. Der ligger ikke nogen konkret plan, noget konkret lovforslag om en mulig samordning af de refusionsprocenter.

De spørgsmål – jeg tror, det var hr. Carsten Andersen og fru Aase Olesen, der rejste dem – om rådgivning, vejledning, om at vende refusionerne på hovedet til samme formål, at sætte tidligere ind, at forebygge i stedet for at behandle bagefter, synes jeg bestemt er en god og lang diskussion værd i sig selv.

Det er ikke blevet særlig konkret, siger man. Nej, vi har forsøgt at stille nogle punkter op, og det er da rigtigt, de ikke er pudset af.

Jeg håber da, man har bemærket – det mener jeg faktisk selv er en god ting ved at lave en redegørelse – at vi har inddraget andre ministerier. Enhver tror jeg vil anerkende, at de problemer, vi taler om, ikke bare løses via Socialministeriet. Det har i høj grad noget at gøre med Arbejdsministeriet, Undervisningsministeriet, måske Boligministeriet og andre ministerier.

Men det altafgørende er, at vi nu – hvad jeg også gør rede for i redegørelsen – skal i gang på baggrund af denne debat, og vi skal hurtigt i gang med sammen med kommunale folk, med